

Arrest

nr. 352 107 van 31 augustus 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: Bij advocaat M. BOUZEYA
Borsbeeksebrug 26
2600 Antwerpen

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 24 augustus 2026 heeft ingediend om de schorsing en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 18 augustus 2026 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen over het taalgebruik, vervat in boek 3 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: "RvV-wet").

Gelet op artikel 2.28 van de RvV-wet, wordt het beroep behandeld in de urgente procedure.

Gelet op boek 2, titel 3, hoofdstuk 2 van de RvV-wet.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 augustus 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 augustus 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. BOUZEYA, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 18 augustus 2026 treft de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie ten aanzien van de verzoeker een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Het betreft de thans bestreden akte. Zij werd aan de verzoeker, onder de vorm van een bijlage 13septies, ter kennis gebracht op 18 augustus 2026 en luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Betrokkene werd de mogelijkheid gegeven om gehoord te worden door de politie van Antwerpen op 18/8/2026 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen. Echter heeft meneer ervoor gekozen om niet te antwoorden op de vragen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer,(1):

naam: O.

voornaam: D.

geboortedatum: (...)1996

nationaliteit: Nederland

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Betrokkene legt op het moment van zijn arrestatie geen enkel paspoort of verblijfsdocument voor. Uit zijn administratief dossier blijkt dat meneer in het verleden in het bezit was van een verblijfskaart van Nederland die hem werd afgeleverd in de hoedanigheid van vluchteling, en dit voor onbepaalde duur. Hij legt deze kaart echter op dit moment niet voor en wil tevens niet antwoorden op de vraag wanneer hij aangekomen is en België en aldus de 90 op 180 dagen overschreden werd of niet.

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

Betrokkene wordt op 18/8/2026 gearresteerd door de politie van politiezone Antwerpen daar hij een hotel is binnengedrongen en zich heeft geïnstalleerd in een kamer zonder daar recht op te hebben of betaald te hebben. Er worden diverse pv's opgesteld ten laste van meneer zijn overtredingen. Meneer wordt bovendien weerspanning naar de politie, wil het hotel niet betalen en wil niet meewerken.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan een inbreuk op de wetgeving inzake drugshandel (cocaine, heroïne en cannabis) en bezit feit waarvoor hij op 01.04.2021 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Hasselt tot een niet definitieve gevangenisstraf van 2 jaar waarvan de helft met uitstel. Betrokkene werd opgesloten in de gevangenis van Hasselt voor deze feiten op 07/01/2021.

Verdovende middelen houden onmiskenbaar reële gevaren in voor de volksgezondheid en leiden tot een maatschappelijke overlast. Gebruikers van drugs plegen vermogensdelicten om aan geld te komen om in hun verslaving te voorzien, waardoor schade en last wordt toegebracht aan de maatschappij. Met de handel in deze drugs wordt snel en grof geld verdiend, hetgeen leidt tot de ontwrichting van de economische en sociale structuur. Daarnaast gaat de productie en handel in verdovende middelen, mede vanwege de grote winsten, gepaard met zware criminaliteit waarbij geweld niet wordt geschuwd. Betrokkene heeft zich met deze illegale activiteiten ingelaten om extra inkomsten te verwerven zonder rekening te houden met de negatieve effecten voor anderen.

Tot slot dient aangemerkt te worden dat meneer bij zijn interceptie op 18/8/2026 door de politie van Antwerpen een document voorlegt in verband met een werkstraf in Nederland, wat wijst op het ten laste zijn van de openbare orde in andere lidstaten.

Gezien de veroordeling van de betrokkene omwille van zwaarwichtige feiten en gezien het totale gebrek aan respect voor de zaakvoerders van het hotel waar meneer zich installeert zonder te betalen, kan hij geacht worden de openbare orde blijvend te verstoren.

11° wanneer hij sedert minder dan tien jaar uit het Rijk werd teruggewezen of uitgezet, zo de maatregel niet werd opgeschort of ingetrokken.

Betrokkene werd op 19.05.2021 overgedragen aan de Nederlandse overheden na het verkrijgen van een bilateraal akkoord.

12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

Betrokkene vormt het voorwerp van een inreisverbod van 8 jaar dat hem werd betekend op 12/5/2021.

Betrokkene wenst niet te antwoorden op de vragen uit het hoorrecht. Uit het administratief dossier van meneer blijkt niet dat hij een gezinsleven of minderjarige kinderen in België zou hebben, noch medische problemen. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

u Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

u Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene kan niet bewijzen sinds wanneer hij in België zou verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 5/5/2021 dat hem betekend werd op 6/5/2021. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 8 jaar dat hem betekend werd op 12/5/2021. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Betrokkene wordt op 18/8/2026 gearresteerd door de politie van politiezone Antwerpen daar hij een hotel is binnengedrongen en zich heeft geïnstalleerd in een kamer zonder daar recht op te hebben of betaald te hebben. Er worden diverse pv's opgesteld ten laste van meneer zijn overtredingen. Meneer wordt bovendien weerspanning naar de politie, wil het hotel niet betalen en wil niet meewerken.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan een inbreuk op de wetgeving inzake drugshandel (cocaïne, heroïne en cannabis) en bezit feit waarvoor hij op 01.04.2021 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Hasselt tot een niet definitieve gevangenisstraf van 2 jaar waarvan de helft met uitstel. Betrokkene werd opgesloten in de gevangenis van Hasselt voor deze feiten op 07/01/2021.

Verdovende middelen houden onmiskenbaar reële gevaren in voor de volksgezondheid en leiden tot een maatschappelijke overlast. Gebruikers van drugs plegen vermogensdelicten om aan geld te komen om in hun verslaving te voorzien, waardoor schade en last wordt toegebracht aan de maatschappij. Met de handel in deze drugs wordt snel en grof geld verdiend, hetgeen leidt tot de ontwrichting van de economische en sociale structuur. Daarnaast gaat de productie en handel in verdovende middelen, mede vanwege de grote winsten, gepaard met zware criminaliteit waarbij geweld niet wordt geschuwd. Betrokkene heeft zich met deze illegale activiteiten ingelaten om extra inkomsten te verwerven zonder rekening te houden met de negatieve effecten voor anderen.

Tot slot dient aangemerkt te worden dat meneer bij zijn interceptie op 18/8/2026 door de politie van Antwerpen een document voorlegt in verband met een werkstraf in Nederland, wat wijst op het ten laste zijn van de openbare orde in andere lidstaten.

Gezien de veroordeling van de betrokkene omwille van zwaarwichtige feiten en gezien het totale gebrek aan respect voor de zaakvoerders van het hotel waar meneer zich installeert zonder te betalen, kan hij geacht worden de openbare orde blijvend te verstoren.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken, zie motivatie artikel 74/14, 1° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Betrokkene is een bedreiging voor de openbare orde, zie motivatie artikel 74/14, 3° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Betrokkene geeft geen reden op waarom hij niet kan terugkeren naar zijn herkomstland of het land waar hij over verblijf beschikt. Tevens zijn hier geen elementen over terug te vinden in zijn dossier.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst of het land waar hij over verblijf beschikt. Tevens zijn hier geen elementen over terug te vinden in zijn dossier.

Vasthouding (...)"

De bestreden akte bevat drie onderscheiden beslissingen: een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (dit is een terugkeerbesluit), een beslissing tot terugleiding naar de grens (dit is een verwijderingsbesluit) en een beslissing tot vasthouding met het oog op de verwijdering.

De verzoeker vordert middels het voorliggende verzoekschrift de nietigverklaring van deze drie beslissingen.

2. Betreffende de urgente procedure en de rechtspleging

2.1. Het beroep is (onder meer) gericht tegen een terugkeerbesluit dat gepaard gaat met een verwijderingsbesluit.

Overeenkomstig artikel 2.28, §1, eerste lid, 2° van de RvV-wet is de urgente procedure van toepassing.

2.2. Artikel 2.31, §5, van de RvV-wet bepaalt dat de uitvoering van een verwijderingsbesluit automatisch is geschorst tijdens de termijn voor het indienen van het beroep en tijdens het onderzoek van het tijdig ingediende beroep.

Aangezien het beroep tot nietigverklaring thans reeds ten gronde wordt behandeld, hoeft er geen uitspraak te worden gedaan over de vordering tot schorsing (artikel 1.9, tweede lid, van de RvV-wet).

2.3. Aan de verzoeker wordt het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

3. De ontvankelijkheid van het beroep in zoverre het betrekking heeft op de beslissing tot vasthouding

Artikel 1.18 van de RvV-wet bepaalt als volgt:

"De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is een administratief rechtscollege en is als enige bevoegd om kennis te nemen van de beroepen die worden ingesteld tegen individuele beslissingen genomen met toepassing van de wetten betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de

verwijdering van vreemdelingen, behalve in de gevallen waarvoor de bevoegdheid expliciet bij wet aan een ander rechtscollege wordt toegewezen.”

Artikel 71, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen 7, 8bis, § 4, 27, 29, tweede lid, 44septies, § 1, 74/6, 74/6/1, § 2, eerste lid, en § 3, eerste lid, en 57/32, § 2, tweede lid kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is derhalve niet bevoegd om zich uit te spreken over het beroep tot nietigverklaring in de mate dat dit gericht is tegen de in de bestreden akte opgenomen beslissing tot vasthouding. Het tweede middel, dat specifiek gericht is tegen de beslissing tot vasthouding, is bijgevolg onontvankelijk.

De advocaat die voor de verzoeker ter terechtzitting is verschenen, heeft hieromtrent geen opmerkingen naar voor gebracht.

4. Onderzoek van het beroep inzake het terugkeer- en verwijderingsbesluit

4.1. In een eerste middel voert de verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Hij betoogt als volgt:

“§1 EERSTE MIDDEL: SCHENDING VAN DE MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT EN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL WAT BETREFT HET ONDERZOEK NAAR DE VERBLIJFSSTATUS VAN VERZOEKER IN NEDERLAND

Verwerende partij erkent in de bestreden beslissing zelf dat verzoeker houder was/is van een Nederlandse verblijfskaart, afgeleverd in de hoedanigheid van vluchteling, voor onbepaalde duur.

Verwerende partij beperkt zich evenwel tot de vaststelling dat verzoeker deze kaart op het ogenblik van zijn arrestatie niet voorlegde, zonder verder onderzoek te voeren naar de actuele stand van dit verblijfsrecht.

Verzoeker verklaart dat hij op heden nog steeds over een verblijfsrecht van onbepaalde duur in Nederland beschikt en aldaar woonachtig is bij familie op een concreet en verifieerbaar adres. Dit gegeven werd door verwerende partij niet onderzocht, hoewel het rechtstreeks relevant is voor de vraag naar welk land een eventuele verwijdering zou moeten plaatsvinden, en voor de beoordeling van het risico op onderduiken.

Het zorgvuldigheidsbeginsel verplicht het bestuur om zijn beslissing te steunen op een correcte feitenvinding en om, alvorens te beslissen, alle relevante gegevens van het dossier te verzamelen en de nodige feitelijke gegevens te vergaren.

Verwerende partij kon zich niet beperken tot de loutere vaststelling dat verzoeker geen document voorlegde, zonder verder onderzoek te voeren naar een verblijfsrecht waarvan zij het bestaan zelf erkennen in het administratief dossier.

Bovendien vermeldt de bestreden beslissing dat de heer O. D. de Nederlandse nationaliteit bezit. Verzoeker is evenwel Nigeriaans onderdaan maar is houder van een verblijfsrecht van onbepaalde duur in Nederland.

Deze verwarring tussen nationaliteit, verblijfsrecht en de foutieve vermelding van een vluchtelingenstatuut vormen een bijkomende aanwijzing van een onzorgvuldig gevoerd onderzoek naar de identiteit en de status van verzoeker.

Om voormelde redenen is de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd en genomen met schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.”

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475; RvS 24 mei 2023, nr. 256.585).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidsstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De verzoeker betoogt dat de verweerder ten onrechte geen onderzoek voerde naar zijn verblijfsrecht in Nederland.

In casu wordt aan de verzoeker een terugkeerbesluit (bevel om het grondgebied te verlaten) opgelegd met toepassing van (onder meer) artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen verrat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;”

Artikel 2 van de Vreemdelingenwet stelt als volgt:

“Wordt toegelaten het Rijk binnen te komen de vreemdeling die houder is :

1° hetzij van de documenten die vereist zijn krachtens een internationaal verdrag, een wet of een koninklijk besluit;

2° hetzij van een geldig paspoort of van een daarmee gelijkgestelde reistitel, voorzien van een visum of van een visumverklaring, geldig voor België, aangebracht door een Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger of door een diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt.

[...]”

De verweerder stelt in de bestreden akte vast dat de verzoeker geen enkel paspoort of verblijfsdocument heeft voorgelegd. Deze vaststelling wordt door de verzoeker op zich niet betwist. Zij volstaat om de verzoeker, met toepassing van artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet het bevel te geven om het grondgebied te verlaten. Deze bepaling legt immers een algemene verplichting op voor de verweerder om een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven aan de vreemdeling die geen houder is van een geldig paspoort (of een daaraan gelijkgestelde reistitel) voorzien van een visum, dan wel een ander document dat vereist is krachtens een internationaal verdrag, een wet of een koninklijk besluit. De verplichting om de nodige verblijfsdocumenten voor te leggen, berust volledig op de verzoeker. De verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd in zijn kritiek dat de verweerder bij het nemen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten zelf zou moeten onderzoeken of de verzoeker thans nog over een geldige Nederlandse verblijfstitel beschikt. Dit geldt *in casu* des te meer nu hoe dan ook vast staat dat de verzoeker geen geldig paspoort of een daarmee gelijkgestelde reistitel bezit.

Het gegeven dat uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeker in het verleden in het bezit was van een Nederlandse verblijfskaart (op grond van de hoedanigheid van vluchteling) voor onbepaalde duur, stelt de verzoeker bovendien niet vrij van het door de wet vereiste bezit van de in artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten. In de bestreden akte wordt op goede gronden vastgesteld dat de verzoeker geen paspoort noch verblijfskaart voorlegt en dat hij, tijdens zijn bestuurlijke aanhouding op 18 augustus 2026, niet wilde meewerken en geen antwoord gaf op de vraag wanneer hij in België is aangekomen, zodat ook niet kan worden nagegaan of hij langer dan 90 dagen op de 180 dagen in België verblijft. De verzoeker beweert wel dat hij op heden nog steeds over een geldig verblijfsrecht in Nederland beschikt, doch hij legt geen enkel document voor om dit te staven. Blote beweringen en eigen aannames, zonder enig begin van bewijs, volstaan niet om aannemelijk te maken dat de bestreden beslissing op een onzorgvuldige wijze tot stand is gekomen (RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Ofschoon de verzoeker terecht aangeeft dat verkeerdelijk wordt vermeld dat hij de Nederlandse nationaliteit heeft, merkt de Raad samen met de verweerder in de nota met opmerkingen op dat dergelijke materiële vergissing in de loutere opgave van verzoekers identiteitsgegevens, de wettigheid van de genomen beslissing(en) niet aantast. De verzoeker betwist overigens niet dat de bestreden beslissingen aan hem zijn gericht.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel, is niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

4.2. In het derde en laatste middel wordt het volgende naar voor gebracht:

“§3 DERDE MIDDEL: SCHENDING VAN ARTIKEL 74/14, § 3, 3° EN ARTIKEL 7, ALINEA 1, 3° VAN DE WET VAN 15 DECEMBER 1980, VAN DE MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT EN HET EVENREDIGHEIDSBEGINSEL WAT BETREFT HET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN ZONDER TERMIJN VOOR VRIJWILLIG VERTREK

Overeenkomstig artikel 7, alinea 1, 3° van de wet van 15 december 1980 kan een bevel om het grondgebied te verlaten worden afgegeven wanneer de vreemdeling door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Overeenkomstig artikel 74/14, § 3, 3° van dezelfde wet kan, in afwijking van de principiële termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten, worden afgezien van het toekennen van een dergelijke termijn wanneer de vreemdeling een bedreiging vormt voor de openbare orde.

De bestreden beslissing steunt zowel het bevel om het grondgebied te verlaten, als de afwezigheid van een termijn voor vrijwillig vertrek, uitsluitend op de vaststelling dat Verzoeker, gelet op zijn veroordeling uit 2021 en het gebrek aan respect voor de zaakvoerders van het hotel waar hij zich zonder te betalen installeerde, geacht wordt de openbare orde blijvend te verstoren.

Zoals uiteengezet in het tweede middel van huidig verzoekschrift, vereist dat er bij het gebruik van het begrip ‘openbare orde’, een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging bestaat, die niet enkel kan worden afgeleid uit het loutere bestaan van een strafrechtelijke veroordeling.

Verwerende partij toont niet aan, en het administratief dossier bevat geen enkele aanwijzing, dat Verzoeker de veroordeling in 2021 opnieuw strafrechtelijke feiten zou hebben gepleegd die wijzen op een ernstige dreiging op de openbare orde, dan wel dat hij enig ander gedrag zou hebben gesteld dat op een actuele en werkelijke dreiging voor de openbare orde zou wijzen.

Het niet toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek is een erg ingrijpende maatregel, waardoor de verwerende partij verplicht is om bij haar beoordeling rekening te houden met de concrete situatie van Verzoeker.

In casu werd tevens geen rekening gehouden met het verblijfsrecht in Nederland en zijn familiale banden aldaar. Verwerende partij heeft deze afweging dus niet naar behoren gemaakt, aangezien zij zich uitsluitend heeft gebaseerd op de niet relevante feiten van 2021.

Het bevel om het grondgebied te verlaten zonder termijn voor vrijwillig vertrek is bijgevolg niet naar behoren gemotiveerd en is niet in overeenstemming met het evenredigheidsbeginsel.

Minstens berust de vaststelling dat Verzoeker een actuele bedreiging voor de openbare orde zou vormen niet op een individuele beoordeling die voldoet aan de wettelijke vereisten zoals kan worden afgeleid uit vaststaande rechtspraak.”

De verzoeker betoogt in essentie dat de beslissing om hem geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te kennen, niet deugdelijk is gemotiveerd en berust op de onredelijke beoordeling dat hij een actuele en werkelijke bedreiging zou vormen voor de openbare orde.

De Raad herhaalt dat hij, zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet optreedt als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan

van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

Ook het proportionaliteitsbeginsel, als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel, laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

Artikel 74/14, §1, van de Vreemdelingenwet bepaalt dat in de regel een bevel wordt gegeven met een termijn voor vrijwillig vertrek van dertig dagen.

Artikel 74/14, §3 van de Vreemdelingenwet bevat de uitzonderingen op deze algemene regel en luidt als volgt:

“Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

1° er een risico op onderduiken bestaat

[...]

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

[...]

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”

Artikel 1, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet stelt:

“Het in paragraaf 1, 11°, bedoelde risico op onderduiken moet actueel en reëel zijn. Het wordt na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval :

1° de betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag ingediend, of heeft zijn verzoek om internationale bescherming niet binnen de door deze wet voorziene termijn gedaan;

2° de betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terugdrijving valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten gebruikt, of heeft fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt;

3° de betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt in het kader van zijn betrekkingen met de overheden die belast zijn met de uitvoering van en/of het toezicht op de naleving van de reglementering inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

4° de betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan een van de volgende maatregelen wil houden of heeft zich reeds niet aan een van deze maatregelen gehouden :

a) een overdrachts-, terugdrijvings- of verwijderingsmaatregel;

b) een inreisverbod dat noch opgeheven, noch opgeschort is;

c) een minder dwingende maatregel dan een vrijheidsberovende maatregel die erop gericht is om zijn overdracht, terugdrijving of zijn verwijdering te garanderen, ongeacht of het om een vrijheidsbeperkende maatregel of een andere maatregel gaat;

d) een vrijheidsbeperkende maatregel die erop gericht is om de openbare orde of de nationale veiligheid te garanderen;

e) een door een andere lidstaat genomen maatregel die gelijkwaardig is aan de maatregelen bedoeld in a), b), c) of d);

5° de betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk en/of in een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd;

6° de betrokkene heeft onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een beslissing tot weigering van binnenkomst of verblijf of een beslissing die een einde heeft gemaakt aan zijn verblijf, of onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een terugdrijvings- of verwijderingsmaatregel, een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend;

7° terwijl hij in verband met dat punt ondervraagd werd, heeft de betrokkene verborgen dat hij zijn vingerafdrukken reeds heeft gegeven in een andere Staat die gebonden is door Verordening (EU) 2024/1351 te hebben ingediend;

8° de betrokkene heeft in het Rijk of in een of meerdere andere lidstaten meerdere verzoeken om internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing of die niet tot de afgifte van een verblijfstitel hebben geleid;

9° terwijl hij in verband met dat punt ondervraagd werd, heeft de betrokkene verborgen dat hij vroeger reeds een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in een andere staat die gebonden is door Verordening (EU) 2024/1351;

10° de betrokkene heeft verklaard of uit zijn dossier blijkt dat hij voor andere doeleinden dan de doeleinden waarvoor hij een verzoek om internationale bescherming of een verblijfsaanvraag heeft ingediend naar het Rijk gekomen is;

11° de betrokkene maakt het voorwerp uit van een geldboete omdat hij een kennelijk onrechtmatig beroep heeft ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.”

De Raad stelt vast dat de beslissing om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te kennen, blijkens de motieven van de bestreden akte, in de eerste plaats is gegrond op de vaststelling dat er een risico op onderduiken is (cf. artikel 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet). Hieromtrent wordt als volgt gemotiveerd:

“Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek om internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene kan niet bewijzen sinds wanneer hij in België zou verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 5/5/2021 dat hem betekend werd op 6/5/2021. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 8 jaar dat hem betekend werd op 12/5/2021. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.”

De verweerder verwijst inzake de toepassing van artikel 74/14, §3, 1°, van de Vreemdelingenwet naar de punten 1°, 3°, 4° en 5° van artikel 1, § 2, van de Vreemdelingenwet om te besluiten tot een risico op onderduiken. De verzoeker brengt inzake de vaststellingen die hieromtrent in de bestreden akte zijn opgenomen, en die steun vinden in het administratief dossier, geen enkele betwisting naar voor. Deze vaststellingen, zoals hierboven weergegeven, volstaan op zich reeds om te onderbouwen dat aan de verzoeker geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan. De overige grond aangaande het gevaar voor de openbare orde (cf. artikel 74/14, §3, 3° van de Vreemdelingenwet) is *in casu* dus overtoollig.

Bijgevolg stelt de Raad vast dat het betoog in derde middel, dat louter ingaat op de motieven inzake het gevaar voor de openbare orde, geen aanleiding kan geven tot de nietigverklaring van de bestreden akte, aangezien de overige motieven om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan de genomen beslissing op zich reeds kunnen schragen.

Het derde middel kan niet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken op eenendertig augustus tweeduizend zesentwintig door:

C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

T. ALLISON,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. ALLISON

C. DE GROOTE